

finurligt under det påfølgende punktuelle impro-spil. Bortset fra to frit improviserede forløb – hvor *Improvisation #3* markerer sig som et æterisk klangmaleri med Kruses overblæsninger, Heebølls cymbalstrygninger og Fiils økonomiske og krystallklare diskanttoner – er de øvrige seks stykker komponeret af Fiil.

Hans musik er præget af stor originalitet, med vidt forskellige stykker, der tilsammen rammer en nerve af euro-tonal impressionisme med tidvis abstrakt præg og stemninger fra det lyriske og romantiske til det legende og poetiske – men aldrig banalt. Stykket *Jeg er sådan er jeg*, er højdepunktet for dette.

Lars Fiil og hans trio har lykkedes at fremelske en moden og overraskende dristig musikalsk poetik i et venligt, nutidigt jazz-sprog, hvor Fiils sensitive, eklektiske klaverspil, Kruses intelligente form- og klangbeherskelse på altsaxen og Heebølls lyddifferentierende trommer er uomgængelige ingredienser.

Bjarne Saltøf

Fiil Free Records FFR1115 LP 38:43. LF (p), Lis Rauhjerg Kruse (s), Bjørn Heebøll (d). Kbh, 2015.

Søren Gemmer THE LARK

★ Pianisten fortsætter på sin nye cd, hvor han slap på den forrige, *AT FIRST*, med små, præcise tonedigte, der i deres sprog knytter sig både til jazzen og til den europæiske musik – på *AT FIRST* mest til senromantikken, her snarere til modernisme og Den Anden Wienerskole.

Vi har begavet flirt med 12- og femtonemusik, vi har hyppig vekslen mellem simpel og kompliceret harmonik – også modalitet – og vi har en rytmisk opfattelse, hvori den motoriske kraft ofte sættes ud af spillet for så – som oaser – at vende tilbage. Gemmer har både som komponist og instrumentalist et spartansk temperament. Han kan næppe beskrives som minimalist, men der er ingen overflødigheder i udtrykket, og det føles velgørende. Det avancerede melodiske og harmoniske sprog bliver mere transparent, og de historier og erindringer, Gemmer angiveligt gerne vil have frem, står tydeligere for os.

På denne cd – afbrudt af en række ofte rene solo-intermezzi – bringer Gemmer os sine portrætter af andre kunstnere eller be-

kendte, som har betydet noget for ham. Nogle er titelmæssigt uigenkendelige og, måske, private, andre lettere at få hold på som malerne Hilda af Klint, Carl Bloch og Gemmers franske komponistkollega, Francis Poulenc. Dét miniature-tema, Gemmer har skabt i Poulencs ånd, er næsten uhyggeligt præcist og viser os en meget virtuøs og sensitiv dansk tonekunstner.

Som solist træder Gemmer på denne udgivelse lidt tilbage i forhold til den forrige. Mest udtrykker han sig med identiske små motiver, som han forskyder i forhold til hinanden og rytmen, eller med relativt enkel tydeliggørelse af det harmoniske materiale. I stedet lader han guitaristen Per Møllehøj og trompetisten Mads la Cour strække ud på udvalgte titler, Møllehøj loyalt overfor forlæggeren i en sirlig, Jim Hall'sk destillation, la Cour mere sprælsk, både på flygelhorn og på trompet stemt i Es. Selvom la Cour må betragtes som en grundlæggende lyrisk, lidt introvert musiker – faktisk vores fineste af slagsen på sit instrument – så er det ham, som blæser mest jazzmæssigt liv i Gemmers temaer, fordi han hele tiden forholder sig melodisk fabulerende til stoffet.

Det er i spændingsfeltet mellem la Cours fantasirige modulationer og Gemmers formmæssige streghed, denne cd virkelig bliver vellykket.

Peter H. Larsen

WhyPlayJazz RS028. SG (p, comp), Mads la Cour (tp / flb), Per Møllehøj (g), Tapani Toivonen (b), Andreas Fryland (d). Tykkøland 2015.

Margrete Grarup WALK WITH ME

Den nordjyske sangerinde Margrete Grarup har alt for længe fået lov at cirkulere rundt på egen banehalvdel. Det vil sige i musikmiljøet vest for Storebælt, hvorfra hun også er uddannet på Nordjysk Musikonservatorium. Med det enorme stemmepotentiale hun besidder, burde hun for længst være slået igennem hos de kræsne københavnere.

At hendes dybe og maskuline vokal desuden spænder vidt både i egalitet og udtryk er tydeligt og flot dokumenteret på denne hendes egentlige debut i eget navn. Den røde tråd i valget af sange kan være svær at få øje på, men vigtigst er det at vi her får præsenteret en samling af musik og tekster, der står Grarups hjerte allernærmest, og hvor hun samtidig flankeres af

nogle af landets fineste musikere håndplukket til lejligheden.

Her gemmer sig den intuitive og hypersensitive Carsten Dahl, den allestedsnærværende Mads Vinding, perkussion-troldkvinden Marilyn Mazur og ikke mindst den glødende guitarist Poul Halberg, hvis kraftfulde soli til enhver tid får det til at risle nedad ryggen på undertegnede. Hertil kommer Hammond-organisten Rasmus Stenholm, som indforstået løfter og bærer Grarup på et sølvfad igennem Ray Charles' glansnummer *Georgia On My Mind*.

Og ja, det bluesy og negro-spirituelle repertoire dominerer på de 11 numre, hvor Margrete Grarup viser hvad hun kan, og får formidlet et klart budskab til hovedstadens jazzscener: De har noget at vente sig fra den personlige sangerinde. Hør hende blot forløse Carsten Dahls tindrende smukke melodi til *Salme ved Vejs Ende!* Albummets absolutte højdepunkt!

Brian Petro

Storyville. MG (voc), Mads Vinding (b), Carsten Dahl (p), Marilyn Mazur (perc), Poul Halberg (g), Peter Weniger (s), Rasmus Stenholm (org). DK 2016.

Lafayette Harris HANGIN' WITH THE BIG BOYS

Pianisten Lafayette Harris er en af de solide akkompagnatører, som har spillet i musicals, jazzfestivaler og *backet* mange fine solister. Titlen om de store drenge drejer sig mere om den fedtonede Houston Person end om Antoine Drieses trompet. Person er med på et par ballader, og det er jo altid så godt. I de mere bop-prægede kvintetnumre har vi altsax og trompet i letfodede arrangementer – men ikke altid lige sikkert i afleveringen, lidt hastigt indspillet foran et lille publikum.

Lafayette Harris har skrevet og arrangeret fem numre, og der er en historie til hvert af dem, og vi nævner navne som Max Roach, Roswell Rudd og Kenny Barron og Tony Williams. Pianisten minder mig dog mest om Barry Harris, og det er fint og omhyggeligt, et mindre skråsikkert og ærligt udtryk end så meget andet. *The Zombies Blues* er et frit format nummer til en ballet. Harris skriver at han havde svært ved at få musikerne til at slippe jorden, indtil han nævnte Sonny Murray. Så slap de!

Et par unge piger får lov at synge med på to numre, og det er

friskt og sjovt, ikke særligt prof, men charmerende. Hele indspilningen virker uformel, men gjort med entusiasme.

Henrik Wolsgaard-Jørgensen

Airmen. LH (p), Houston Person (ts), Antoine Dye (tp), Caleb Curtis (as / ss), George Delancey (b), Will Terrill (d), Jazzmeia Horn, Noel Whipper (voc). USA 2016.

Nonch Harpin' NATIVE SONS

★ Funky og frækt. Det her er både rebelsk, *balls out*, festligt, *bluesy* og autentisk; en sjov blanding af amerikansk sydstatsrock, folketone, jazz, blues og alt mulig sjov i forhold til at give sig god tid med solistisk udfoldelse og så bryde af med smukke temaer. Lidt klovnede kompositioner der mestendels lægger sig op ad jazzzen, men som serveres dejlig anarkistisk og fri af de gængse definitioner af jazzens vellyd.

Bill Frisell har ikke levet for-gæves. Hans originale og ret specielle tilgang til el-guitarens klang og muligheder synes at inspirere mange yngre guitarister i grænselandet mellem jazz, blues, punk og country. Således også guitaristen Andy Markham, som trakterer dagens mest beskidte Stratocaster, når han ikke lige spiller akustisk stålstringsguitar.

Men det specielle i denne sammenhæng er ikke den flabede og punkede blanding af *corny country*-gloser, Hendrix-lyd og jazz – men at elguitaren kobles med Hammond-lignende orgellyd og Fender el-piano, der udsættes for tør forvrængning, en sommetider dybt lyriske og andre gange lidt rock 'n' roll'et sax og et akustisk flygel, der på enkelte toner er *saloon*-agtig forstemt.

Det æstetiske spejles her af noget *corny*, der er så tilpas respektløst at det bliver til ophøjet *bluesy funkiness*. Nonch Harpin' er *ny jazz made in California*. Det lyder umiskendeligt som om musikerne ryger en del græs i ny og næ. Musikken styres af Shawn